

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 6 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง กรรมฐานรักษาโรคมะเร็ง
โดย สามเณรธีรวิทย์ ยิ้มสวน

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตรมุนี

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

กรมฐานรักษาโรคมะเร็ง สามเณรธีรวิทย์ ยิ้มสวน

๒๕ พ.ค. ๓๕

อาตมาชื่อ สามเณร ธีรวิทย์ ยิ้มสวน ภูมิลำเนาเดิมอยู่บ้านเลขที่ ๒๓/๕ ตำบลสระสีมุ่ม อำเภอกำแพงแสน จังหวัด นครปฐม โยมบิดาชื่อ นายแก้ว ยิ้มสวน โยมมารดาชื่อ นางทองใบ ยิ้มสวน จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนวัด ราชวาราม ในอำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม อาตมาเพิ่งบวชเป็นสามเณรที่วัดอัมพวัน เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๓๕ นี้ โดยมีหลวงพ่อบุญชานาวาสฺสโณเป็นพระอุปัชฌาย์ และอาตมามีอายุได้ ๑๔ ปีพอดี อาตมาเป็นคนไข้โรคมะเร็งตั้งแต่เกิด พอเกิดมาก็ เป็นโรคหัวใจ อายุได้ประมาณ ๗ ปีก็เป็นโรคหอบ อายุ ๙ ปีเป็นโรคมะเร็ง ซึ่งมีอาการเริ่มแรกคือมีเม็ดขึ้นที่เส้นคอ ทำให้ติดต่อ โรคได้ง่าย พออายุได้ ๑๑ ปีก็เป็นโรคไตโตอีก แต่ร้ายแรงที่สุดก็คือ **โรคมะเร็งที่ต่อมน้ำเหลือง** ซึ่งมีผลทำให้อาตมาเป็นคนที่ภูมิต้านทานน้อย เป็นเหตุให้ติดต่อโรคได้ง่าย

อาตมาเป็นมะเร็งได้ ๒ ปี ครั้นอายุ ๑๑ ขวบ ก็มีอาการปวดตรงคอที่เป็นมะเร็ง ทำให้ไม่สามารถเปลี่ยวคอได้ ถ้าจะหัน ต้องหันไปทั้งตัว มาทราบว่าโรคมะเร็งจริง ๆ เมื่อมีอายุได้ ๑๓ ปี เพราะได้ไปตรวจพบที่โรงพยาบาลศิริราช ก่อนจะไป ที่โรงพยาบาลศิริราช อาตมาเคยรักษาเยาแผนโบราณ เขาให้ทานยาหม้อ ทานไปได้สักประมาณ ๒ เดือน อาการก็ไม่ดีขึ้น มีแต่ทรุด ลง เลยต้องเปลี่ยนหมอ หมอแผนโบราณคนที่สอง รักษาอยู่ ๓ เดือน เป็นยาต้ม และให้ปูนที่กินกับหมากมาทา หมอบอกว่าเป็นโรค ผีประจำรอย รักษาแล้วก็ไม่หาย ครั้งที่สามไปตรวจที่โรงพยาบาลศิริราช หมอให้ตรวจอย่างละเอียด ตอนนั้นประมาณเดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ หมอเขาเจาะเลือด เอ็กซเรย์ฟิล์มปอด เจาะไขสันหลังท หลังจากนั้นหมอก็ได้ไปคุยกับโยมแม่สักพักหนึ่ง แล้วให้ไปซื้อยา หลังจากซื้อยา หมอก็ฉีดยาให้ ๑ เข็ม และให้ยามารับประทาน หลังจากทีหมอดียามาให้ ๒ วัน อาตมาก็เกิด อาการปวดที่หลอดลมด้านใน จากนั้นอยู่มาได้ประมาณ ๑๙ วันหลังจากฉีดยา ก็เริ่มมีอาการผมร่วง

ตอนแรกทีจะรู้ว่าผมร่วงก็คือ อาตมาไปเล่นกับเพื่อน ถูกเพื่อนเอาน้ำสาตผมก็ร่วงตามน้ำลงมา พอเอามือลูบที่ผม ผมก็ ร่วงหลุดติดมือมา อาตมารีบไปถามโยมพ่อโยมแม่ว่าทำไมผมจึงร่วง โยมพ่อโยมแม่ก็บอกว่า คงเป็นเพราะฉีดยามา จากนั้นผมก็ ค่อย ๆ ร่วงจนกระทั่งหมดศีรษะ

คืนวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ อาตมามีอาการเจ็บที่หน้าอก เหนื่อยหอบ แน่นหน้าอก หายใจไม่ออก โยมก็พาอาตมา ไปส่งโรงพยาบาลที่ใกล้บ้านที่สุด คือโรงพยาบาลจันทรเบกษา พอไปถึงเขาก็รีบให้ออกซิเจนโดยใช้เครื่องช่วยหายใจ และพ่นยา ขยายหลอดลมแก้โรคหอบให้อาตมาและให้พ่นทุก ๆ ๔ ชั่วโมง จนกระทั่งวันที่ ๑๘ ก็กลับบ้านที่บ้าน ตอนเย็นของวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ อาตมามีอาการคลื่นไส้ พอ ๓ ทุ่มก็อาเจียนออกมาเป็นเลือด จึงถูกนำส่งโรงพยาบาลจันทรเบกษาอีกครั้งหนึ่ง

พอไปถึงหมอก็ทำการตรวจและล้างท้อง หมอใหญ่ตรวจแล้วก็วินิจฉัยโรครอกออกมาว่า อาตมาเป็นโรคลิ้นฟอมา (ศัพท์ ภาษาอังกฤษทางการแพทย์) คือโรคมะเร็งในต่อมน้ำเหลือง หมอก็บอกว่าที่โรงพยาบาลไม่มียา เขาแนะนำให้ไปรักษาที่ โรงพยาบาลศิริราช

ตอนเช้าวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ อาตมาถูกส่งไปที่โรงพยาบาลศิริราช หมอตรวจอาการแล้วก็บอกว่า **"ให้ยาไม่ได้ เพราะว่าภูมิต้านทานไม่พอ ให้กลับบ้าน"** อาตมารู้สึกเสียใจอย่างมาก เพราะยังไม่อยากตาย ทั้ง ๆ ที่รู้ตัวเองว่าคงจะไม่รอดแล้ว ต้องตายแน่ ๆ แต่ก็ทำใจไม่ได้ เพราะยังไม่อยากตาย กำลังใจตกมาก ท้อแท้ อยู่อย่างหมดอาลัยตายอยาก พอกลับบ้านมา อาการ ของอาตมาก็ทรุดมาก ทรุดลงเรื่อย ๆ ปวดที่คอมาก จนไม่สามารถขยับเขยื้อนจะทำให้คอสะเทือน เพราะต่อมน้ำเหลืองที่คอมัน ใหญ่ขึ้นจนเห็นได้ชัด ต่อมาหมอคนแนะนำให้มาหาหลวงพ่ोजรัญที่วัดอัมพวัน โยมพ่อก็กำลังใจมาก และคิดว่าหลวงพ่อดจะช่วยให้ ทำให้โยมพ่อก็มีความหวังว่า ลูกคงจะรอดได้ ก็เลยรีบไปลางานกับเก่าแก่ แล้วบอกกับเก่าแก่ว่า จะพาลูกไปรักษาที่วัดอัมพวัน ถ้า แก่เฮี้ยฮวดก็ให้เฮี้ยฮวดกับเฮี้ยตอกพามาส่งที่วัดอัมพวัน

วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ อาตมามาถึงวัดอัมพวัน ครอบหลวงพ่อบุญชานาวาสฺสโณ **หลวงพ่อบุญชานาวาสฺสโณให้ฉีดยาให้และให้ทานยาเตียนั้นเลย พร้อมกับสั่งให้เข้าไปปฏิบัติกรรมฐานทันที ให้แม่ใหญ่ดูแล ให้แม่ชีชู่จ้อเป็นผู้สอน** แม่ใหญ่ก็ให้เริ่มปฏิบัติวันนั้นเลย ตอน ๑ ทุ่ม ไปจนถึง ๓ ทุ่ม อาตมาต้องทานยาที่หลวงพ่อบุญชานาวาสฺสโณสั่งและปฏิบัติกรรมฐานทุก ๆ วัน วันละประมาณ ๑๐ ชั่วโมง จากนั้น ๒ สัปดาห์ ก็มี อาการดีขึ้น **อาการปวดที่คอ กระเทือนและเหนียวไม่ค้อยได้เริ่มหาย ไป และอาการเหนื่อยหอบหายไปเลย** ไม่เป็นอีกเลย เหลืออยู่ แต่อาการของโรคมะเร็ง ซึ่งถ้าไปกดมันก็ยิ่งปวดอยู่ อาตมาก็มีกำลังใจปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอต่อมาเรื่อย ๆ อาการดีขึ้นจนกระทั่งผม ขึ้น ซึ่งใช้เวลาอยู่วัดประมาณ ๑ เดือน ผมจึงขึ้น อาตมาได้มุ่งขานหมากมาตลอด และปฏิบัติสม่ำเสมอ จนกระทั่ง ๔ เดือน ต่อมา จึงขอเข้าบรรพชาเป็นสามเณรดังกล่าวแล้วข้างต้น ยาที่หลวงพ่อบุญชานาวาสฺสโณสั่งให้อาตมาฉันทุกวัน มียาฟ้าทลายโจร น้ำมันมนต์ของหลวงพ่อบุญชานาวาสฺสโณ และยาที่ปั้นเป็นลูกกลอน เป็นยาที่ขับอระเพ็ด ๑ กก. ไพล ๑ กก. เกลือ ๑ กก. นำมาตำผสมกันและดองไว้ ๑๕ วัน ถึงจะทานได้

เมื่อทานยา ขณะกลืนจะมีอาการขม และพอกทานหมดจะรู้สึกเค็มมากจนแสบคอ ทานยากมาก **ในปัจจุบันมีอาการต่าง ๆ ของอาตมาดีขึ้นมาก อาการหอบหายไปเลย อาการปวดที่ลำคอก็ไม่มี** ที่เหลืออยู่ก็ตรงคอที่ไปเจาะ **มันยุบลง** แต่ยังไม่หาย จะเป็น

เมื่อดูอยู่เล็กน้อย แต่ไม่มีอาการเจ็บแล้ว **อาตมารู้สึกดีใจมาก เริ่มมีความใหม่ในชีวิต** สบายใจมาก **ที่รอดมาถึงบัดนี้ เป็นเพราะความกรุณาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกุญแจ**

และที่สำคัญที่สุดคือ **ครูบาอาจารย์ที่สอนวิปัสสนากรรมฐานให้ จนสามารถรักษาโรคมะเร็งหายได้**
อาตมาขอขมาขอยุ่ในบวรพระพุทธศาสนา และจะปฏิบัติธรรม และรับใช้ตอบแทนพระคุณ พระเดชพระคุณหลวงพ่อกุญแจพระภิกษุวิสุทธคุณ และวัดอัมพวัน และทุก ๆ คนที่ช่วยเหลือ อาตมาตั้งใจว่าจะอยู่ในร่มเงาพระพุทธศาสนาให้นานตราบเท่าชีวิตจะหาไม่
